

Конь и човѣкъ

(приказка)

Едно време коньтъ живѣлъ на пълна свобода. Той припикалъ весело по полянитѣ, тичалъ срещу вѣтъра и развѣвалъ грива и опашка. Спиралъ се край гората, наострялъ уши, цвилѣлъ, и си мислѣлъ, че е най-пъргавото и най-хубаво отъ всички животни.

Еднажъ дотърчалъ изъ гората еленъ, който махалъ силнитѣ си рога. Той ритналъ коня, та го повалилъ на земята. Напразно коньтъ се мжчилъ да го отблъсне съ копитата си. Еленътъ отстѣпвалъ пъргаво и следъ това му нанасялъ нови удари. Коньтъ избѣгалъ.

Той намислилъ да си отмъсти. Разказалъ на човѣка за лошия еленъ и го помолилъ да го възсѣдне, та да убие елена. Човѣкътъ се съгласилъ. Той турилъ въ устата на коня юзда, направилъ си бодове отъ твърди тръни, взелъ си копието, лжка и стрелитѣ и възсѣдналъ коня.

Тѣ намѣрили елена до единъ потокъ. Още не билъ съзрѣлъ

той своитѣ врагове, и две стрели се вече забили въ гърба му. Спусналъ се да бѣга, но и неприятелитѣ му се спуснали по него. Отъ бързина еленътъ си заплѣлъ рогата между храститѣ. Човѣкътъ го приближилъ и го проболъ съ копието си.

Коньтъ се зарадвалъ, че убили елена. Той помолилъ човѣка да му свали юздата.

— Не, отговорилъ човѣкътъ, — трѣбва да пренесешъ елена у дома. Отъ него ще приготвя за приятелитѣ си печено. Ще закараме и жито на воденицата, за да смѣлемъ брашно за хлѣбъ, а трицитѣ ще дамъ на тебе. После, трѣбватъ дърва, — ще докарашъ отъ гората. Следъ гошавката пѣкъ ще откарашъ гоститѣ по домоветѣ имъ.

Коньтъ се разярилъ и поискалъ да хвърли човѣка. Но човѣкътъ опъналъ силно юздата, мушналъ коня съ бодоветѣ и копието си; коньтъ се уплашилъ и трѣгналъ.

Отъ тогава коньтъ служи на човѣка.

